

disiĝis por trovi la trolon, Snejp, kiu jam suspektis min, celis rekte al la tria etaĝo por superatuti min — domaĝe, krom tio, ke mia trolo malsukcesis bati vin ĝismorte, ankaŭ tiu trikapa hundo malsufiĉe formordis la kruron de Snejp.”

“Nun, atendu kviete, Potter. Mi bezonas ekzameni ĉi tiun interesan spegulon.”

Nur tiam Hari rekonis tion, kio staris malantaŭ Ciuro. Estis la Spegulo de Orized.

“Ĉi tiu spegulo estas la ŝlosilo por trovi la Ŝtonon,” Ciuro murmuris, frapetante ĉirkaŭ la kadron. “Fidu Zomburdon inventi ĉi tian aferon...tamen li estas ĉe Londono...mi estos tre fora antaŭ ol li revenos...”

Hari ne havis ion fari, krom instigi Ciuron al parolado, tiel ke li ne fikse atentu la spegulon.

“Mi vidis vin kaj Snejp en la arbaro —” li ekdiris.

“Jes,” diris Ciuro distrate, dum li rondiris la spegulon por ekzameni la dorson. “Ĝis tiam li suspektis min, kaj provis ekscii kiom mi jam solvis. Li ĉiam malkonfidis min. ‘Provis timigi min — kvazaŭ li povus, dum mi havas la helpon de la Lordo Voldemorto...”

Ciuro revenis de malantaŭ la spegulo, en kiu li nun rigardis avide.

“Mi vidas la Ŝtonon... mi prezentas ĝin al mia mastro... sed kie ĝi estas?”

Hari baraktis kontraŭ la ŝnuroj lin tenantaj, sed ili ne cedis. Li *devas* malhelpi, ke Ciuro tute atentu al la spegulo.

“Sed Snejp ĉiam aspektis, kvazaŭ li ege malamus min.”

“Ho, avide,” diris Ciuro senzorge, “Certe jes. Li estis studento ĉe Porkalo kun via patro, ĉu vi ne sciis? Ili malamegis unu la alian. Sed li neniam deziris al vi la *morton*.”

“Sed mi subaŭdis vin antaŭ kelkaj tagoj, singultante — mi supozis, ke Snejp minacis vin...”

Unuafoje, spasma de timo flirtis trans la vizaĝon de Ciuro.

“Fojfoje,” li diris, “Mi hezitas antaŭ ol obei la ordonojn de mia mastro — li estas eminenta sorĉisto, kaj mi estas malforta —”

“Ĉu vi volas diri, ke li estis tie kun vi en la klasĉambro?” anhelis Hari.

“Li estas kun mi ĉie ajn mi iras,” diris Ciuro kviete. “Mi renkontis lin dum mi veturis ĉirkaŭ la mondo. Malsaĝa junulo mi estis tiam, plena je ridindaj ideoj pri la bono kaj la mavo. Lordo Voldemorto montris al mi kiom mi eraris. Ne ekzistas bono kaj mavo, ekzistas nur la povo, kaj tiuj, kiuj estas tro malfortaj por celi ĝin.... Ekde tiam, mi servadas lin fidele, kvankam mi ofte malsukcesis plaĉi al li. Li bezonis trakti min tre severe.” Ciuro skuiĝis subite. “Li ne trankvile pardonas erarojn. Kiam mi